

КРИСТІН НАТАЛЬ

ЧАРІВНІ КАЗКИ

КАЗКИ НА ВЕСНУ

художник НАТАЛІЯ ЄЩЕНКО

ЧАРІВНІ КАЗКИ
КАЗКИ НА ВЕСНУ

СПРЯДАЮЧИ КАЗКУ

Бабуся тихенько пряде при вогні,
Ми, діти, чекаєм навколо.
А прядиво в'ється, й немов уві сні
Розповідь лине казкова.

Бабусин голос, ніжний, легкий,
Сплітає чарівні картини,
Доки крутиться прялка й мотає нитки
Нам на теплі зимні кофтини.

Бабусині руки творять тепло,
Спрядають оповідь вправно:
Там шанують чесноти, долають зло,
Там завжди у пошані правда.

Бабусина пряжа чиста й міцна,
Всі діла бабусині щирі.
Світи дивовижні сплітає вона:
Там феї, і люди, і звірі.

Бабусина прялка спинилась, мовчить
Скінчились казкові пригоди.
Ми до сонного краю мандруєм вночі
На чарівних човниках спогадів.

КРИСТІН НАТАЛЬ

ЧАРІВНІ КАЗКИ

КАЗКИ НА ВЕСНУ

художник НАТАЛІЯ ЄЩЕНКО

переклад ДАНИЛА КОСЕНКА

Київ
НАІРІ

УДК 821.111-343-93.03=161.2

НЗЗ

Наталь К.

НЗЗ Казки на весну. / Пер. з англ. Д. Косенка. Худ. Н. Єщенко. – К. :

НАІРІ, 2020. – 36 с., іл. – (Чарівні казки).

ISBN 978-617-7314-59-1 (Чарівні казки)

ISBN 978-617-7314-61-4

Крістін Наталь живе у Сполучених Штатах Америки. Багато років вона працювала вихователькою у вальдорфському дитячому садку. За цей час вона склала чимало чарівних казок, а зараз записує їх та видає книжки. Намалювати ілюстрації до цих казок пані Крістін запросила художницю та вальдорфську вчительку з Києва Наталію Єщенко. Ця книжка – одна з чотирьох книжок Крістін Наталь та Наталії Єщенко у серії «Чарівні казки».

УДК 821.111-343-93.03=161.2

Верстка: Данило Косенко

Корекція: Сергій Копил

Видавець: Наріне Мальцева

Підписано до друку 26 лютого 2019.

Формат 84×90/16. Шрифти SchoolBook, Vaar Lemuria, Candara.

Ум. друк. арк. 3,15. Наклад 500 прим. Зам. 20-02-2504.

Видавництво «НАІРІ»

02140, Київ, пр-т Бажана, 24/1–100

www.nairi.org.ua

nairi2005@ukr.net

(+38-044) 229-32-17

Свідоцтво ДК № 4805 від 05.12.2014 р.

Віддруковано ТОВ «ПЕТ» згідно з наданим оригінал-макетом

Свідоцтво ДК № 6847 від 19.07.2019 р.

61024, м. Харків, вул. Максиміліанівська, 17

ISBN 978-617-7314-59-1 (Чарівні казки) © Видавництво «НАІРІ», Київ, 2020

ISBN 978-617-7314-61-4

НЕРОЗУМНІ ЗАЙЧАТКА

сторінка 7

СЕЛО ПІД ЗЕЛЕНИМ ДЕРЕВОМ ТА СТАРИЙ ЗАЄЦЬ

сторінка 13

ВТРАЧЕНА ЦАРІВНА

сторінка 21

ЦАРЕВИЧ СОНЯЧНЕ СЯЙВО ТА ЦАРІВНА МІСЯЧНИЙ ПРОМІНЬ

сторінка 29

НЕРОЗУМНІ ЗАЙЧАТКА

Жили якось троє маленьких зайчат. Ці зайчатка були дуже юні. Вони ще навіть не вийшли з кубельця, що було зроблене з м'якої трави та хутра матінки. Кубельце було добре сховано на краю поля конюшини. Ці троє зайчат були м'якенькі та біленькі, з рожевими очками й носиками та з м'якою рожевою устілкою всередині кожного вушка.

Одного дня Мама Зайчиця сказала малюкам:

– Я мушу піти назбирати трохи конюшини. Я буду недалеко, але не виходьте з кубельця, поки мене немає. Останнім часом я не чула великих собак з ближньої ферми, але ж ніхто не знає, коли вони знову тут ходитимуть.

Вона помила їхні вушка та личка та вгамувала їх, щоб трохи подрімали. Коли їй здалося, що вони поснули, Зайчиця побігла збирати конюшину.

Але щойно Мама Зайчиця пішла – скок! – як відкрилося одне рожеве оченятко – кліп! – і ще одне. І врешті, штовхаючись та хихикаючи, троє маленьких зайчат, переповзаючи одне через одного, викараскались із кубельця.

Перше зайчатко наскочило на свіжу зелену травичку та заходилося скубти її. Друге зайчатко наскочило на жовту кульбабку та узялося її нюхати. Третє зайчатко всілося на весняному осонні

та задоволено ворушило носиком. Кожне зайчатко поглянуло на інших, й усі разом вони подумали про те саме.

– Ходімо, – сказало перше зайча, – гайда подивимось світ!

– Матуся повернеться ще не скоро, – сказало друге.

– Ми лише трохи походимо, а тоді одразу повернемось, – сказало третє маленьке зайчатко.

Отже, трє маленьких зайчат пострибали низочкою вздовж польової стежки, й їхні маленькі пухкі хвостики весело теліпались вгору та вниз. Що вони знали про псів із ближнього хутору? Ніколи в житті вони не бачили собак та не могли їх боятись, що б Мама Зайчиця не казала їм.

Вони думали були погуляти трохи, зовсім недалеко. Але день був чудовий, а їм так хотілося бігти за маленьким білим метеликом, що співав був пісеньку, що її чують лише метелики та зайчатка. Вони стрибали та стрибали собі, повз конюшину та горошок, повз ромашки та нарциси. Вони бачили змію, що уважно спостерігала за ними з високої трави, – але вони не знали, хто чи що це. Вони стрибали далі, не переймаючись щодо змії.

Але врешті їхній дружок-метелик зник у полі, віднесений вітерцем, і вони залишилися самі. Трє зайчат зупинились та глянули одне на одного. Вони зрозуміли, що опинились дуже далеко від кубельця, а що були ще малі, то не знали, як повернутись, ідучи назад тою самою польовою стежкою. Вони трохи поскубли травичку, а тоді рішили залишитись де є та подрімати трохи. Бо ж, безперечно, Мама Зайчиця врешті знайде їх та

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.